

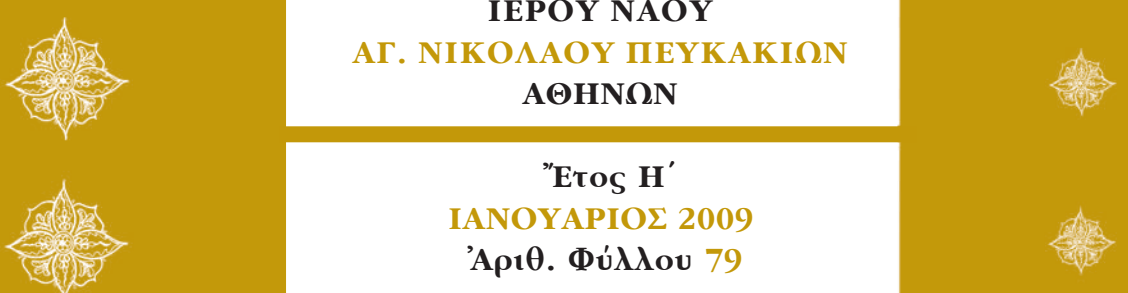

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Η΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2009
Άριθ. Φύλλου 79

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ἡ Ὁδός-Χριστός ὀρίζει. Δέν ὀρίζεται (π. Β.Θ.Β.)	3
02. «Καλά μυαλά, σ' ὄσους δέν ἔχουμε» (Νινέττα Βολουδάκη)	7
03. Νέοι σάν τά λουλούδια μέσα στήν στάχτη (π. Πασχάλης Γρίβας)	9
04. Ἔλθε πάλι Νέο ἔτος (Μαρίνα Διαμαντή)	10
05. Προσλαλιά στή Χριστουγεννιάτικη Γιορτή μας (π. Π. Γρίβας)	12
06. Ἡ Χριστουγεννιάτικη Γιορτή τῆς Νεολαίας μας (π. Γεώργιος Χάας)	14
07. Παιδεία: «Ἡ ροδόχρους ἐλπίδα τοῦ ἔθνους» (Δημήτρης Νατσιός)	18
08. "Οἰκολογική" βόμβα στά θεμέλια τῆς πατρίδος μας (Μανώλης Βολουδάκης)	20
09. Ἐμεῖς οἱ νέοι διψᾶμε γιά οὐρανό!" (Μαντώ Βασιλάκη)	24
10. Μιά Ἑλληνίδα μάνα, ἀκρίτας τοῦ ἔθρου	27
11. Ἐθνοριακές θιδήσεις	27

ἐνοριακή **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

κ. Αἰκατερίνη Χαρίση
εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς
Νικολάου Χαρίση

Γιά μιά αποτελεσματική πορεία στην χρονιά πού ἄρχισε

Η ΟΔΟΣ-ΧΡΙΣΤΟΣ ΟΡΙΖΕΙ. ΔΕΝ ΟΡΙΖΕΤΑΙ.

Υπάρχουν πολλά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού τά ἔχουμε ξεχάσει γιατί σέ ὅλες τίς ἐνέργειες καί πρωτοβουλίες μας θέλουμε νά βάζουμε τήν σφραγίδα μας καί ὄχι τήν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ. Θέλουμε, δηλαδή, νά δουλεύουμε αὐτόνομα καί αὐθαίρετα, καί ὄχι κατά Θεόν πειθαρχημένα. Ἔτσι, δέν εἶναι παράξενο πώς ξεχάσαμε τήν λυτρωτική φράση Του: « Ἐγώ εἰμί ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή»!

Αὐτή ἡ λησμονιά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά χάσουμε τόν δρόμο καί τόν προσανατολισμό μας, νά χάσουμε τήν Ἀλήθεια καί νά βυθιζόμαστε ὅλο καί περισσότερο στό φέμα καί, τέλος, νά κινδυνεύουμε νά χάσουμε τή Ζωή. Καί τήν παρούσα καί τήν Μέλλουσα.

Ὅλες οἱ κακοδαιμονίες μας ὀφείλονται στό ὅτι, πολύ εὐκόλα, λησμονοῦμε τίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τόσο λεπτομερεῖς, ὅση καί ἡ ἀπέραντη Ἀγάπη Του καί ὁ Πόθος Του νά μᾶς φέρη κοντά Του. Μᾶς καθοδηγεῖ μέ λεπτεπίλεπτη ἀκρίβεια γιά νά ταυτισθοῦμε μαζί Του. Καί δέν ἀρκεῖται μόνο στίς ὀδηγίες γιά τό πῶς θά φθάσουμε στόν προορισμό μας, ἀλλά γίνεται Αὐτός ὁ Ἴδιος καί Ἡ Ὁδός, ὥστε νά μὴν ὑπάρξη καί ἡ παραμικρή πιθανότητα νά χάσουμε τόν δρόμο μας, παρά μόνο ἀπό δική μας εὐθύνη.

Στή ζωή μας δέν ἔχουν τόση ἀξία τά προγράμματα, ὅσο τό νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι, χωρίς τόν Χριστό, δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα. Γι' αὐτό, στήν πορεία τῆς ζωῆς μας δέν ἔχουν σημασία οἱ γνώσεις μας καί ἡ εὐφυΐα μας ἀλλά ἡ ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ Θελήματος καί ἡ Ὑπακοή μας σ' Αὐτό.

* * *

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, γι' αὐτό ὅ,τιδήποτε δίνει ὁ Χριστός

στους ανθρώπους είναι οδηγητικό σ' 'Εκείνον.

Έτσι και ό νέος χρόνος, σάν δωρεά του Θεού, είναι οδηγητικός, πρέπει νά είναι οδηγητικός και όχι νά καθοδηγείται από τίς αυθαιρεσίες μας και τίς άλλογες έπιλογές μας.

Τά λόγια αυτά ήχοϋν παράξενα, γιατί, όπως προείπαμε, ξεχάσαμε βασικές αλήθειες τής πίστεώς μας, αφού έπαψε πιά ή πίστη μας νά είναι και καθημερινή ζωή μας.

Ξεχάσαμε ότι ό χρόνος είναι εύδοκία του Θεού Πατρός, έλαβε ύπόσταση και μοιράσθηκε σέ περιόδους διά του Υίου Του, «δι' ου και τούς αιώνας έποίησεν», και καθοδηγείται στην πραγμάτωση του Θείου Θελήματος διά του 'Αγίου Πνεύματος.

Ό Θεός δέν δημιούργησε μόνο τό φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου αλλά και εύλόγησε τό πώς ό άνθρωπος πρέπει νά ζήσει επί τής γής εν χρόνω, για νά αξιοποιήσει στό έπακρο τήν ύπαρξή του και νά φθάση στην επίγνωση του 'Αληθινου Θεου και Δημιουργου Του.

Ό Θεός Λόγος δημιούργησε τούς αιώνες και τούς έδωσε ζωή από τήν Ζωή Του. Τούς έδωσε αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθωσύνη, πίστη, πραότητα, έγκράτεια. Έτσι, ό χρόνος γίνεται Δρόμος για τον χριστιανό, αρκεί νά μήν τον παραχαράξη και δημιουργήση παράδρομους, «στραγγαλιάς» τίς ονομάζει ή 'Αγία Γραφή, γιατί οί παράδρομοι είναι δημιούργημα τής ανθρώπινης αυθαιρεσίας και ή επιβεβαίωση ότι ό άνθρωπος δέν θέλει νά ζήσει τή Θεία Ζωή, αλλά θέλει νά προσδιορίζη αυτός τον τρόπο τής ζωής του και νά ορίζη και νά οριοθετή τον σκοπό τής ύπάρξεώς του.

Οί παράδρομοι, οί στραγγαλιές, είναι πού στραγγαλίζουν, τελικά, κάθε ψυχική ικμάδα και ζωή από τήν ανθρώπινη ύπαρξη, παρ' ότι δίνουν τήν ψευδαίσθηση ότι ό άνθρωπος αξιοποιείται αφού αναπτύσσει πρωτοβουλίες και δέν ακολουθεί οδηγίες και συμβουλές.

Αυτή είναι και ή μεγαλύτερη δυσκολία μας, ή όρμή μας για πρωτοβουλίες και πρωτοτυπίες, πού δέν μας αφήνει νά νοιώσουμε και νά πιστέψουμε βαθειά, ως τά κατάβαθα τής ψυχής μας, τούς συστατικούς τής ύπάρξεως του ανθρώπου λόγους

του Χριστού: «Χωρίς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ἀντιδροῦμε στό νά νοιώσουμε τόν Χριστό Δρόμο μας καί γι' αὐτό συνεχῶς «παίρουμε τή ζωή μας λάθος», γι' αὐτό συνεχῶς ἰδρώνουμε καί ματώνουμε μάτια. Δυσκολευόμαστε νά βαδίσουμε τόν Χριστό καί νά ἐπακολουθήσουμε «τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ» γιατί μᾶς συναρπάζει τό νά βαδίζουμε «ἐν τοῖς θελήμασιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν». Νοιώθουμε σπουδαῖοι μόνο ὅταν χαράζουμε ἐμεῖς τούς δρόμους τῆς ζωῆς μας καί ὄχι ὅταν προσέχουμε τό «πῶς ἀκριβῶς περιπατοῦμε» τήν Ὁδό τῶν Θεῶν Ἐντολῶν, δηλαδή τῆς Θείας Ζωῆς.

Ἡ ἀρχή τῆς ἀπωλείας μας ἀπό τόν Παράδεισο ἦταν ἀκριβῶς αὕτη. Ὁ πόθος μας γιά πρωτοτυπία. Ὁ πόθος μας νά κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Αὐτόν τόν πόθο μᾶς τόν ἐμφύσησε ὁ Διάβολος, γιατί εἶναι ὁ δικός του πόθος. Αὐτόν μᾶς ἐμφυσᾷ αἰῶνες τώρα καί ἰδιαίτερος σέ καιρούς, πού μακραίνουμε πολύ ἀπό τήν Ὁδό-Χριστός, ὅπως στόν καιρό μας. Γιατί ὁ Διάβολος δέν ἐννοεῖ νά καταλάβῃ ὅτι, χωρίς τόν Χριστό, δέν μπορεί νά κἀνη τίποτε παρά μόνο ἀνοησίες, καταστροφές, ἀγριότητες, ἀπανθρωπίες, καί «πᾶν φαῦλον πρᾶγμα», ὅπως ἔχει καταγράψει μέχρι σήμερα στό ἐνεργητικό του, ἀλλά καί στό ἐνεργητικό ὄλων τῶν ἀγγέλων του, ὅλης τῆς λατρείας του, ὅλης τῆς πομπῆς του καί ὄλων τῶν ἀνθρώπων πού ἐνστερνίσθηκαν καί συμερίζονται τήν νοοτροπία του.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ συνεχῶς νά ἐτοιμάζουμε «τήν Ὁδόν τοῦ Κυρίου», ὄχι γιατί ὁ Χριστός δέν εἶναι Ἡ Ὁδός, ἀλλά γιατί ἐμεῖς μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας ἔχουμε ἐκτροχιάσει τόν ἑαυτό μας ἀπό τήν Ὁδό-Χριστός. Ἔχουμε μέ τίς ἰδιοτροπίες μας στραβώσει τόν χρόνο τῆς ζωῆς μας καί γι' αὐτό δέν ἔχει οὔτε γιά μᾶς οὔτε γιά τούς ἄλλους ἀξία ἢ ζωή μας.

Ὁ ἑαυτός μας μοιάζει μέ μεθυσμένον πού δέν μπορεί νά βαδίση στήν εὐθεία, ἀλλά ὁ Τίμιος Πρόδρομος μᾶς ἀνακαλεῖ στήν τάξη φωνάζοντάς μας ἀδιάκοπα: «Εὐθείας ποιεῖτε τας τρίβους Αὐτοῦ»!

Μέ τά μάτια τῆς Φιλανθρώπου Ἐκκλησίας μας βλέπουμε τόν ἑαυτό μας ἄλλοτε νά μοιάζῃ μέ φαράγγι, νά ἔχη ψυχικά

χάσματα, γιατί τοῦ λείπουν ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ πού θά εἶχε ἂν ὁ Θεός ἦταν ἡ Ὁδός του, καί ἄλλοτε νά μοιάζη μέ βουνό καί λόφο, μέ τὰ κατά φαντασίαν ὑποκατάστατα τῆς πληρότητας, πού εἶναι ἡ ἔπαρση καί ἡ ἀλαζονεία. Ἀλλά πάλι ὁ Τίμιος Πρόδρομος μᾶς ἐνθαρρύνει, ὑποσχόμενος ὅτι, ἂν ἀποφασίσουμε νά παραιτηθοῦμε ἀπό τήν κατασκευή νέων δρόμων καί ἀκολουθήσουμε τήν «Ὁδόν τοῦ Κυρίου», τότε «πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καί πᾶν ὄρος καί βουνός ταπεινωθήσεται καί ὄψεται πᾶσα σάρξ τό σωτήριο τοῦ Θεοῦ».

* * *

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, ἴσως ἐρχόμαστε πιό κοντά στό νόημα τῶν λόγων τῆς Ἐκκλησίας μας «ἐνιαυτός τῆς χρηστότητας τοῦ Κυρίου». Ὁ ἐνιαυτός, τό κάθε ἔτος, εἶναι γεμάτος ἀπό τήν εὐλογία καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό εἶναι δικός Του. Προέρχεται ἀπό τόν Θεό, κυριαρχεῖται καί πλουτίζεται ἀπό τόν Θεόν καί ἀνήκει στόν Θεό. Ὅποιος ἀπό ἐμᾶς θέλει νά ἀνήκη στόν Θεό, πρέπει νά ζήσει τόν Χρόνο τοῦ Θεοῦ καί ὄχι νά χάνη τό χρόνο του.

Ὁ Χρόνος τοῦ Θεοῦ εἶναι πολύτιμος καί σωτήριος, καί ἡ ἀξία του φαίνεται κυρίως ὅταν οἱ ἐποχές κυριαρχοῦνται ἀπό τὰ στοιχεῖα καί τήν πονηρία τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὠθεῖ νά ἐξαγοράζουμε Θεῖο Χρόνο, δηλαδή νά ἀνταλλάσσουμε τήν αὐθαίρετη ζωή μας μέ τήν ὑπακοή καί συμμόρφωσή μας στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ, «ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι». Γι' αὐτό τό ἔτος γιά τόν χριστιανό εἶναι «Σωτήριο ἔτος»

Μακάρι, «Ἡ Ζωή καί Ὁδός Χριστός» νά μᾶς συνοδεύη πάντοτε, ὅπως συνώδευσε τούς Ἀποστόλους Του Λουκᾶ καί Κλεώπα εἰς Ἐμμαούς. «Ὁ Χρόνος καί Καιρούς τῆ ἰδία ἐξουσία θέμενος», νά γίνῃ φέτος καί ἐξουσιαστής τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, γιά νά ἀπελευθερωθῇ ἡ ψυχὴ μας ἀπό τὰ ἀφιλόνηθρα δεσμά τῆς αὐθαιρεσίας καί τῆς ιδιοτροπίας μας καί νά νοιώσουμε, ἐπί τέλους, τήν Εἰρήνην καί τήν Ἀνάπαυση πού χαρίζει ἡ «Μακαρία Ὁδός», ὁ Χριστός μας.

π. Β. Ε. Β

Μπροστά στην καινούργια χρονιά

«ΚΑΛΑ ΜΥΑΛΑ, Σ' ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ»!

Ενονός μου –ό Θεός νά αναπαύσει τήν ψυχή του– ήταν ένας απ' τούς παλιούς καί σοφούς ανθρώπους. Σέ κάθε γιορτή, ή εὐχή του σέ μένα ήταν: «παιδί μου, χρόνια πολλά καί, καλά μυαλά σ' ὅσους δέν ἔχουμε! Αὐτές τίς μέρες, λοιπόν, μέ τά τόσα πολλά καί παράλογα γεγονότα πού ὅλοι μας ἀκούσαμε, σκεφτόμουν γιά πολλοστή φορά πόσο σοφή καί πάντα ἐπίκαιρη ἦταν ἡ εὐχή τοῦ νονοῦ μου. Αὐτό πού φαίνεται νά λείπει ιδιαίτερα ἀπό τήν ἐποχή μας, εἶναι τό μυαλό. Καί, χωρίς αὐτό, δέν μπορούμε νά διαχειριστοῦμε κανένα ἀπό τά ἀγαθά μας.

Όταν κανείς δέν μπορεί νά διαχειρισεῖ τόν πλοῦτο του, τότε εἶναι ἐπικίνδυνος. Γι' αὐτό κι ὁ νόμος προβλέπει νά τοῦ βάζει κηδεμόνα πού θά διαχειρίζεται ἐξ ὀνόματός του, καί γιά τό συμφέρον του, τήν περιουσία του. Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἐπικίνδυνη. Γιατί εἶναι πλούσια σέ δύναμη καί σέ ὑλικά ἀγαθά, ἀλλά ὄχι σέ Γνώση καί ἐπίγνωση. Ἡ ἀνθρωπότητα, ἔχουμε στά χέρια μας περισσότερη δύναμη ἀπ' ὅση μπορούμε νά διαχειριστοῦμε καί λιγότερη ἐπίγνωση τοῦ τί μπορούμε νά κάνουμε μ' αὐτή τή δύναμη.

Ἀκόμη λιγότερη ἐπίγνωση ἔχουμε τοῦ πῶς νά διαχειριστοῦμε τόν ἑαυτό μας, τό μόνο, πραγματικά σπουδαῖο περιουσιακό στοιχεῖο μας. Ἡ ζωή μας, εἶναι τό μόνο κεφάλαιο πού ἔχουμε κι ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται τό πῶς καί πού θά τό ἐπενδύσουμε. Κι ὅμως, ἐμεῖς, ἀντί γιά κεφάλαιο καί εὐεργέτημα, θεωροῦμε τή ζωή μας βάρος ἀβάσταχτο καί τήν πετάμε στά σκουπίδια χωρίς δεύτερη σκέψη.

Λίγο πρίν τήν ἐορταστική περίοδο, κουβεντιάζοντας μέ μία φίλη πού ἡ ἐργασία της εἶναι γύρω ἀπό τά οικονομικά, μοῦ ἔλεγε ὅτι, ὅταν κανείς καταρτίζει ἕνα προϋπολογισμό, πρέπει νά ὀρίζει πρῶτα τούς στόχους καί ἔπειτα νά προτείνει τρόπους ὑλοποίησης αὐτῶν τῶν στόχων. Πόσοι ἀπό μᾶς, ξεκινῶντας τήν καινούρια χρονιά, ἔχουμε ὀρίσει τούς στόχους πού θέλουμε νά πετύχουμε καί ψάχνουμε νά βροῦμε πῶς θά τούς πετύχουμε; Πόσοι ἔχουμε κάνει τόν «προϋπολογισμό» τῆς νέας χρονιάς μας;

Αὐτό πού σκεφτόμαστε –καί εὐχόμαστε σέ φίλους καί γνωστούς- εἶναι νά εἶναι καλύτερος ὁ νέος χρόνος. Τί καλύτερος; Δέν ξέρουμε. Ἐτσι γενικά καί ἀόριστα «καλύτερος». Τό πῶς καί γιατί θά εἶναι καλύτερος, ἀφοῦ ἐμεῖς εἴμαστε ἴδιοι –καί, ἀφοῦ, στατιστικά, ἔχουμε περισσότερες πιθανότητες νά

μείνουμε ίδιοι– ούτε αυτό τό ξέρουμε!

Μέ τήν ίδια άγνοια προχωροῦμε καί στήν αντιμετώπιση ὄλων τῶν προβλημάτων μας, προσωπικῶν καί κοινωνικῶν. Ἐντοπίζουμε ἓνα πρόβλημα μας, στενοχωριόμαστε γι' αὐτό, παραπονιόμαστε διαρκῶς γι' αὐτό, τό συζητᾶμε ιδιαίτερα καί δημόσια, ἀλλά, τό μόνο πού δέν κάνουμε εἶναι νά βάλουμε σάν στόχο τή λύση τοῦ προβλήματος καί νά ψάξουμε τρόπους νά τήν ὑλοποιήσουμε. Κι ἡ ἀπόδειξη εἶναι ὅτι, ἂν βρεθεῖ κάποιος –ἀκόμη κι ἂν αὐτός ὁ κάποιος εἶναι ὁ Πνευματικός μας– νά μᾶς βάλει τό στόχο καί νά μᾶς δώσει καί τήν πραγματοποίησή του, ἐμεῖς σπεύδουμε νά πολεμήσουμε ὅλες τίς προτεινόμενες λύσεις, λές καί, τελικά, ὁ μόνος στόχος μας εἶναι νά συντηροῦμε τά προβλήματά μας σάν κάτι πολύτιμο καί νά ἀρنيόμαστε ὁποιαδήποτε διέξοδο μᾶς προσφέρεται!

Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς νοοτροπίας μας, εἶναι νά ἀνατρέφουμε νέες γενιές ἀνθρώπων μέ ἀκόμη λιγότερους στόχους ἀπό ἐμᾶς. Πιο ἀποπροσανατολισμένους, πιο «χαμένους» ἀλλά καί μέ πιο ἀκραία συμπεριφορά.

Λίγο πρίν τά Χριστούγεννα, ἓνας νεαρός μαῦρος πού ζοῦσε στή Florida τῶν ΗΠΑ, ὁ Abraham Briggs, αὐτοκτόνησε παίρνοντας μιά μεγάλη ποσότητα χαπιῶν, ἐνῶ εἶχε εἰδοποιήσει δεκάδες ἀνθρώπους στό internet, οἱ ὁποῖοι τόν παρακολουθοῦσαν –μέσω webcam– νά πεθαίνει καί, ὄχι μόνο δέν εἰδοποίησαν τίς ἀρχές νά τόν βοηθήσουν, ἀλλά τόν παρότρυναν «νά πάψει τήν κλάψα καί τήν αὐτολύπηση» καί «νά τελειώνει πιά»!!! Γιά τό νεαρό, οἱ online «φίλοι» του, ἀποτελοῦσαν, ὅπως ἔλεγε, τή μόνη οἰκογένεια πού γνώρισε! Κι αὐτή ἡ «οἰκογένεια» τόν ἔστειλε στό θάνατο, ὄχι μόνο χωρίς βοήθεια, ἀλλά παρακολουθῶντας τον σαδιστικά ἀδιάφορα νά ἀφήνει τήν τελευταία του πνοή!

Ὁ θάνατος καί ἡ καταστροφή εἶναι οἱ νέοι στόχοι τῶν νεώτερων γενεῶν. Προσεχτικά καλλιεργημένοι καί φυτεμένοι ἀπό ἐμᾶς. Κι ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, γι' αὐτούς τούς στόχους εἶναι καί σαφέστατος ὁ τρόπος ἐπιτυχίας τους. Γιά δικό μας ὄνειδος!...

Καί, τώρα, σίγουρα θά σκεφτόσαστε: ἐπιτέλους, γιορτινές μέρες εἶναι, πάλι πρέπει νά «μαυρίσει» ἡ καρδιά μας μέ ὅλα τά δυσάρεστα τοῦ κόσμου; Γι' αὐτό κι ἐγώ, θά σᾶς εὐχηθῶ τή σοφή καί διαχρονική εὐχή τοῦ νονοῦ μου πού βάζει ἓνα πολύ συγκεκριμένο στόχο. Καλή χρονιά καί καλά μυαλά σ' ὅσους δέν ἔχουμε. Τό πῶς θά ὑλοποιηθεῖ ὁ στόχος, ἐξαρτᾶται ἀπ' τή φιλομάθεια καί τήν πνευματική ἐγρήγορηση τοῦ καθενός μας. Ἐγώ δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ τόν τρόπο τῆς ὑλοποίησης του... Ἀκόμα τόν ψάχνω...

Νινέττα Βολουδάκη

ΝΕΟΙ, ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΣΤΑΧΤΗ

Πολλά γράφτηκαν και είπώθηκαν για τὰ θλιβερά γεγονότα πού ἀκολούθησαν τόν θάνατο τοῦ μαθητῆ στήν περιοχή τῶν Ἐξαρχείων. Πολλές ἀπόψεις καί ἀκόμη περισσότερες ἀναλύσεις σχετικά μέ τίς αἰτίες πού προκάλεσαν αὐτή τήν τεράστια κοινωνική ἀναταραχή. Μέσα σέ αὐτόν τόν καταιγισμό τῶν πληροφοριῶν καί τῶν ἐκτιμήσεων, πέρασε στό περιθώριο ἡ εἴδηση πού ἀφοροῦσε ἕνα πολύ ξεχωριστό γεγονός. Τρεῖς μαθητές, τήν ὥρα πού πήγαιναν στό σχολεῖο τους εἶδαν μία μηχανή νά περνάει δίπλα τους μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ἀπό τούς ἐπιβάτες τῆς μηχανῆς ἔπεσε ἕνας σάκος στόν δρόμο. Οἱ μαθητές πλησί-ασαν, ἀνοιξαν τόν σάκο καί διεπίστωσαν μέ ἐκπληξη ὅτι ἦταν γεμάτος χαρτονομίσματα. Μετά τήν ἐκπληξη, ἀκολούθησε ἡ ὁμόφωνη ἀπόφαση. Νά παραδώσουν τόν σάκο στήν ἀστυνομία. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὅπως ἀποδείχθηκε λίγο ἀργότερα, τὰ χρήματα αὐτά, 120.000 εὐρώ συνολικά, προέρχονταν ἀπό κλοπή χρηματαποστολῆς τραπεζῆς.

Ἡ πράξη αὐτή τῶν τριῶν μαθητῶν ἀξίζει ἐπαίνου καί προβολῆς. Διότι μοιάζει μέ ἕνα ἀναμμένο κεράκι πού φωτίζει μέ τήν φλόγα του τό πυκνό σκοτάδι πού ζήσαμε ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες.

Τήν ὥρα πού ἄλλοι συνομήλικοί τους φορῶντας κουκούλες προκαλοῦσαν βανδαλισμούς καί καταστροφές σέ καταστήματα καί ἐπιχειρήσεις καί στήν συνέχεια ἄρπαζαν καί λεηλατοῦσαν τήν ξένη περιουσία, οἱ τρεῖς αὐτοί μαθητές ἐνήργησαν τελείως διαφορετικά. Παρέδωσαν τὰ χρήματα πού βρέθηκαν μπροστά τους. Ἄν ἄκουγαν τήν φωνή τοῦ πειρασμοῦ, θά μπορούσαν νά τὰ κρατήσουν. Ἄλλοι στήν θέση τους δέν θά ἔχαναν τήν εὐκαιρία νά ζήσουνε λίγες μέρες σάν πλούσιοι. Ξοδεύοντας καί διασκεδάζοντας. Οἱ μαθητές ὁμως αὐτοί, προτίμησαν ν' ἀκούσουν τήν φωνή τῆς συνειδήσεώς τους. Ἡ φωνή αὐτή φώναζε μέσα τους, ὅτι τὰ χρήματα αὐτά δέν τούς ἀνήκουν, καί ὅτι πρέπει νά τὰ ἐπιστρέψουν στόν κάτοχό τους.

Σέ μιὰ ἐποχή πού ὑπερτονίζεται ἡ ἀξία τοῦ χρήματος, καί ἡ οἰκονομική ἀνεση θεωρεῖται ἀπό ὅλους, ὁ σημαντικότερος παράγοντας γιά τήν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, σέ μιὰ ἐποχή πού ὅλα πωλοῦνται καί ἀγοράζονται, οἱ

μαθητές αυτοί απέδειξαν ότι υπάρχουν βαθύτερες και σπουδαιότερες αξίες από το χρήμα, και ότι δεν υποκύπτουν όλοι, και μάλιστα όλοι οι νέοι, στην προπαγάνδα που γίνεται κάθε μέρα. Η προπαγάνδα αυτή παρουσιάζει ως έξυπνο και επιτυχημένο, αυτόν που πλουτίζει εύκολα και γρήγορα, χωρίς να εργαστεί και να κοπιάσει. Αντιθέτως, θεωρείται ανόητος όποιος αρκείται σε όσα αποκτά νομίμως με τον κόπο και την εργασία του.

Τήν πράξη αυτή των μαθητών, τήν είδαμε και τήν νιώσαμε σαν το άνθισμα ενός λουλουδιού μέσα στην στάχτη. Τελικά κανείς δεν πρέπει να απογοητεύεται. Υπάρχει ελπίδα. Δεν έχει μόνο το κακό τους υπηρέτες του. Έχει και το καλό τους δικούς του. Και πρέπει, όχι μόνο να καταδικάζουμε και να επικρίνουμε το κακό, αλλά και να επαινούμε και να προβάλλουμε το καλό. Με τήν εύχή να βρεϊ και άλλους μιμητές.

Τελικά, ο Θεός στη ζωή μας δίνει ευκαιρίες και αφορμές, μέσα από καθημερινά γεγονότα να δείξουμε και να δοῦμε τόν πραγματικό μας εαυτό. Τό ήθος μας, τήν άγωγή μας, τό περιεχόμενό μας. Έτσι μπορούμε στην συνέχεια, κάνοντας μία ειλικρινή αυτοαξιολόγηση, να βγάλουμε τά συμπεράσματα που θά μας βοηθήσουν για τήν πορεία μας στο μέλλον.

Άν παραμένουμε, παρά ταῦτα, απογοητευμένοι, σκεπτόμενοι ότι τό παράδειγμα των τριών μαθητών άποτελεϊ μία σπάνια έξαίρεση, άς λάβουμε σοβαρά υπόψιν μας αυτό που έχει πει ο Ηράκλειτος: «Ένας άνθρωπος μόνος του, ίσοδυναμει με άπειρους, άν είναι ένάρετος».

π. Πασχάλης Γρίβας

ΗΡΘΕ ΠΑΛΙ ΝΕΟ ΕΤΟΣ...

Νέο έτος ήρθε, άλλο ένα έτος τελείωσε κι έμεις οι άνθρωποι στεκόμαστε σκεπτικοί και έπιφυλακτικοί αναλογιζόμενοι τί μπορεί να μας περιμένει αυτή τή νέα χρονιά.

Είμαστε όμως τόσο υπερόπτες και μικρονοϊκοί ώστε αντί να φιλοσοφήσουμε τήν κατάσταση στην όποία βρισκόμαστε, να άντιληφθοῦμε τήν μικροτητά μας και να στραφοῦμε προς τήν κατεύθυνση που άποδεδειμένα είναι ή μόνη ελπίδα να αλλάξει ή ζωή μας προς τό καλύτερο, δηλαδή στην Έκκλησία, θεωρούμε ότι έμεις θά αναλάβουμε τήν ζωή μας και τήν έξέλιξή της, έμεις με τίς γνώσεις μας και τίς ικανότητές μας! Και δεν είναι λίγοι οι άνθρωποι που καταφεύγουν στα χαρτιά, στους μάντεις και στους άστρολόγους περιμένοντας έναγωνίως να μάθουν τί προβλέπεται να συμβει αυτό τό

ἔτος, ἐλπίζοντας νά ἀκούσουν κάτι θετικό νά τούς περιμένει. Εἶναι πιά λογικό καί πειστικό γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο νά περιμένει ἀπό τά χαρτιά καί τά ἄστρα νά τοῦ πει τό μέλλον του, ἀπό τό νά πλησιάσει τήν Ἐκκλησία **γιά νά κατανοήσει τό παρόν του** καί νά μάθει πῶς πρέπει νά ἐργαστεῖ ὥστε νά ἀλλάξει τή ζωή του πρὸς τό καλύτερο!

Κι ὅμως, δέν σκεφτόμαστε τό πιά ἀπλό: εἶναι ὄντως στό χέρι μας νά ἀλλάξουμε τή ζωή μας! Δέν ἐξαρτώμαστε ἀπό τά ἄστρα καί τούς πλανῆτες. Ἐξαρτώμεθα ὁ καθένας ἀπό τόν ἑαυτό του καί ἀπό τό βαθμό πού θά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἀπό κάπου πρέπει νά ξεκινήσουμε. Χρειαζόμαστε μόνο μιά πυξίδα καί ἕναν ὁδηγό. Καί ὑπάρχει πιά ἀσφαλῆς πυξίδα ἀπό τήν Ἐκκλησία; Ἐκεῖ τόσους καί τόσους αἰῶνες κατέφευγαν οἱ ἄνθρωποι καί ἔβρισκαν τήν παρηγορία, τήν ἀσφάλεια, τήν σιγουριά πού εἶναι τόσο ἀπαραίτητα γιά τήν ζωή τους. Καί γι' αὐτό προχωροῦσαν μπροστά μέ σταθερότητα καί σιγουριά. Ἀπόδειξη εἶναι ἡ φωτεινή ζωή τόσων καί τόσων Ἁγίων, Μαρτύρων, Ὁσίων, Ὁμολογητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκόμα καί σέ χειρότερες συνθήκες κατόρθωσαν ὄχι μόνο νά ἀγιάσουν οἱ ἴδιοι ἀλλά καί νά δώσουν τόσα μαθήματα σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Ἀπό τήν στιγμή ὅμως πού ὁ ἄνθρωπος θέλησε μέ τίς δικές του δυνάμεις νά πορευθεῖ, βρέθηκε ἀποπροσανατολισμένος καί χαμένος σέ μιά ἀνεμοθύελλα παραλόγου καί ἀβεβαιότητας. Καί ἀντί νά γυρίσει πίσω καί νά ξαναχαράξει τήν πορεία του, παλεύει νά δημιουργήσει ἐξ ἀρχῆς νέα μονοπάτια, μόνος, χωρίς τήν γνώση, χωρίς τα μέσα, χωρίς τίποτα.

Λέμε πολύ συχνά, ὅτι ὁ κόσμος μας δέν ἔχει ἐλπίδα. ὅτι ἡ κοινωνία μας δέν μπορεῖ πιά νά ἀλλάξει. Κι ὅταν κάποιος μᾶς λέει ὅτι μπορούμε νά ἀλλάξουμε τά πράγματα, λέμε μέ ἀπογοήτευση: «ἐγώ θά ἀλλάξω τόν κόσμο; Αὐτό δέν γίνεται!» Πράγματι, δέν μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νά ἀλλάξει τόν κόσμο γύρω του. Μπορεῖ ὅμως νά ἀλλάξει τόν ἑαυτό του! Ἄν τό καλοσκεφτοῦμε, ἴσως αὐτό εἶναι ἡ λύση στά προβλήματά μας. Καθημερινά ἀγωνιούμε νά ἀλλάξουμε τόν ἄνδρα μας, τήν γυναῖκα μας, τα παιδιά μας, τούς γύρω μας. Αὐτό βέβαια εἶναι δύσκολο, ἕως ἀδύνατον, ἂν δέν τό θελήσουν καί οἱ ἄλλοι. Δέν μπορούμε νά τούς ἀλλάξουμε, παρά τή θέλησή τους, ὅσο σωστά καί νά εἶναι αὐτά πού θέλουμε νά τούς ποῦμε. Μποροῦμε, ὅμως, νά δουλέψουμε στόν ἑαυτό μας. Μποροῦμε νά προσπαθήσουμε νά ἀλλάξουμε τόν ἑαυτό μας πού «τόν ἔχουμε στό χέρι», πού ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, ἀντί νά πασχίζουμε νά ἀλλάξουμε τούς ἄλλους πού δέν ἐξαρτῶνται ἀπό μᾶς! Καί ὅταν προσπαθοῦμε νά ἀσχοληθοῦμε μέ τόν ἑαυτό μας, βλέπουμε πῶς κατά ἕναν παράδοξο τρόπο καί οἱ γύρω μᾶς ἀλλάζουν! Δέν εἶναι πιά τά πράγματα τόσο ἀνυπόφορα ὅσο τά βλέπαμε μέχρι τώρα.

Ἄρα ἔχουμε τόν τρόπο νά ἀλλάξουμε τόν κόσμο! Ἀλλάζοντας ὁ καθένας τόν ἑαυτό του, ἀλλάζει καί ὁ κόσμος. Ὁ κόσμος εἶμαστε ἐμεῖς!

Κατά τήν διάρκεια τῶν ἡμερῶν τῶν Χριστουγέννων, βρεθήκαμε σέ ἕνα παιδικό θέαμα. Πρὶν ἀρχίσει ἡ παράσταση, μετρήσαμε περί τίς δέκα προειδοποιήσεις ἀπό τά μεγάφωνα τοῦ χώρου ὅπου διαδραματιζόταν τό θέαμα,

ὅτι ἀπαγορεύεται αὐστηρά ἡ φωτογράφιση καί ἡ βιντεοσκόπηση τῆς ἐκδήλωσης. "Ε!!! Δέν μπορεῖ κανεῖς νά φαντασεῖ πόσες φορές ἄστραψαν τά φλάς τῶν μηχανῶν καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ θεάματος, ἀπό ὅλες τίς μεριές τοῦ χώρου! Καί ἀναρωτιέται κανεῖς: γιατί εἶναι τόσο δύσκολο στόν ἄνθρωπο νά ὑπακούσει στούς κανόνες πού τοῦ τίθενται καί νά δείξει ἐπιτέλους λίγο σεβασμό; Λίγο σεβασμό στόν χῶρο πού βρίσκεται, λίγο σεβασμό στούς συνανθρώπους του πού ὑπακούουν στούς κανόνες!! Λίγο σεβασμό στά ἴδια μας τά παιδιά, τά ὁποῖα ἀκοῦνε τίς προειδοποιήσεις ἀπό τά μεγάφωνα καί τήν ἴδια στιγμή βλέπουν τούς γονεῖς νά τίς ἀγνοοῦν. Εἶναι δυνατόν τά παιδιά αὐτά νά μάθουν νά ὑπακούουν καί νά σέβονται;

Ἦταν ὅμως διαπιστώνουμε οἱ γονεῖς ὅτι τά παιδιά μας δέν ὑπακούουν σ'αὐτά πού τούς λέμε, ἀρχίζουμε τίς ἐναγώνιες προσπάθειες νά τά ἀλλάξουμε. Νά ἀλλάξουμε τί; Αὐτά πού τούς διδάξαμε; Δέν εἶναι πιό εὐκολο νά ἀλλάξουμε τόν παραλογισμό μας;

Ἦταν εὐχηθοῦμε καί ἄς προσπαθήσουμε, ὥστε τό νέο ἔτος νά εἶναι ἡ ἀρχή τῆς προσπάθειας γιά μιᾶ ριζική ἀλλαγὴ πρωτίστως τοῦ καθενός μας, γιά νά ἀνατεῖλλει μιᾶ ἐλπίδα ὅτι ὁ κόσμος μας μπορεῖ νά γίνει καλύτερος. Ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται. **Καλή καί εὐλογημένη Καινούρια Χρονιά!!**

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΜΑΣ

Χεβαστοί Πατέρες, ἀγαπητοί μας προσκεκλημένοι.

Σᾶς καλωσορίζουμε στήν Χριστουγεννιάτικη γιορτή τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας. Δοξάζουμε τόν Θεό πού μᾶς ἀξιώνει καί φέτος νά βρεθοῦμε ὅλοι μαζί στόν φιλόξενο αὐτό χῶρο, καί νά συνεορτιάσουμε, λίγες μέρες πρὶν ἀπό τήν μεγάλη ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Εἰδικά φέτος μάλιστα πού ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαριά λόγω τῶν τραγικῶν γεγονότων πού ἔχουν προηγηθεῖ, καί πού ἔφεραν σέ ὄλους μας συναισθήματα λύπης, ἀνησυχίας, φόβου ἴσως καί μελαγχολίας. Κάποιοι μάλιστα, λίγες μέρες πρὶν, κατά τήν διάρκεια τῆς προετοιμασίας μας γιά τήν σημερινή ἑορτή μᾶς ἐρώτησαν: -Θά γίνει φέτος ἡ γιορτή σας ἢ θά ματαιωθεῖ λόγω τῶν ἐπεισοδίων στό κέντρο τῆς Ἀθήνας; Δέν φοβᾶσθε μήπως ἔρθουν ἀναρχικοί καί προκαλέσουν ἀναταραχή;

Ἦταν ἀπάντησή μας ἦταν σταθερή καί ἀμετακίνητη:

- Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, καμιᾶ δύναμη, κανένας φόβος καί καμιᾶ ἀπειλή δέν μπορεῖ νά ἀναστειλεῖ ἢ νά ματαιώσῃ τήν γιορτή τῶν παιδιῶν μας. Ἀρκετά πληγωθήκαμε τόσες μέρες. Σήμερα τόν λόγο θά τόν ἔχουν τά παιδιά τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ὁ λόγος τους θά εἶναι λόγος δυνατός, εἰρηνικός, μελωδικός καί ποιητικός.

Ἦταν ὅσο γιά τούς ἀναρχικούς, ἂν ἔρθουν πρὸς τά ἐδῶ, θά τούς ποῦμε ὅτι ἐμεῖς

πιστεύουμε στον Άναρχο Θεό και ότι σε λίγες μέρες έχουμε Χριστούγεννα, και «ὁ Ἄναρχος Θεός ἄρχεται καὶ ὁ Λόγος σαρκοῦται. Ὁ ἀόρατος ὁράται καὶ ὁ ἀναφής ψηλαφᾶται. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀνθρώπου Υἱὸς γίνεται ... Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη, Παιδίον νέον, ὁ πρό αἰώνων Θεός».

Μπροστά σ' αὐτό τό μοναδικό καὶ ἐξαισίο γεγονός δέν μπορούμε νά μείνουμε ἄπραγοι καὶ σιωπηλοί. Ὅποιος πόλεμος καὶ νά γίνεται γύρω μας, ἐμεῖς δέν θά πάψουμε νά ψάλλουμε μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καὶ νά βροντοφωνάζουμε μέ ὄλους τούς πιστούς τό «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπί γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία» καὶ «Δόξα ἐν ὑψίστοις τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας».

Πολλοί εἶπαν: - «Μαῦρα Χριστούγεννα θά κάνουμε φέτος».

Δέν θά συμφωνήσουμε μαζί τους. Δέν ὑπάρχουν μαῦρα Χριστούγεννα. Μαῦρες καρδιές ὑπάρχουν μόνο, καὶ σκοτεινές συνειδήσεις. Τά Χριστούγεννα εἶναι πάντα χαρούμενα. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ αἰτία χαρᾶς γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Καμιά μελαγχολία, καμιά ἀπελπισία, κανένας φόβος δέν μπορεί νά σταθεῖ μπροστά στήν χαρά τῶν Χριστουγέννων. Ἡ χαρά αὐτή διώχνει ὅλα τά νέφη καὶ ὅλα τά σκοτάδια πού ὑπάρχουν μέσα μας καὶ γύρω μας. Ἡ φωνή τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τούς Ποιμένες τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπευθύνεται καὶ σέ μᾶς σήμερα: «Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκ. 2, 10-11).

Γιά τὴν σημερινή μας γιορτὴ ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη στὸν π. Βασίλειο καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο γιατί εἶναι μόνιμη ἢ συμπαράσταση καὶ ἡ βοήθειά τους σέ κάθε μας ἐκδήλωση. Πολλές εὐχαριστίες ὀφείλουμε καὶ στοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλόπρωχο Ταμεῖο, ἀλλὰ καὶ σέ ὄλους ὄσους μᾶς βοήθησαν, ὁ καθένας μέ τὸν τρόπο του καὶ τίς δυνάμεις του.

Δύο εἶναι οἱ βασικοὶ συντελεστὲς τῆς ἑορτῆς μας: Ὁ ὑπεύθυνος τῆς χορωδίας κ. Μανώλης Β. Βολουδάκης, πού γιά δευτέρη συνεχόμενη χρονιά ἀναλαμβάνει αὐτό τό ἔργο, καὶ στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε μεγάλη εὐγνωμοσύνη, διότι παρά τό βάρος τῶν ὑποχρεώσεων του δέχθηκε νά προσθέσει στοῦ πρόγραμμά του καὶ αὐτή τὴν εὐθύνη. Ὅπως γνωρίζετε οἱ περισσότεροὶ ἠγεῖται ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνο περίπου τῆς πολιτικῆς παράταξης «Κοινωνία», καὶ εὐχόμαστε ὀλόψυχα καὶ στὸν ἴδιο καὶ στοὺς συνεργάτες του, καλὴ ἐπιτυχία στοῦ ἔργου τους γιά τό καλὸ τῆς πατρίδος μας. Ὁ δεύτερος βασικὸς συντελεστὴς τῆς ἑορτῆς μας εἶναι ἡ κ. Μαρίνα Διαμαντῆ, ἡ ὁποία εἶναι ὑπεύθυνη γιά τὴν πρωτότυπη παρουσίαση τοῦ Παραμυθιοῦ πού θά δεῖτε λίγο ἀργότερα. Καὶ τό δικὸ της ἔργο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἀγάπης της γιά τά παιδιὰ καὶ γίνεται πάντα εἰς βάρος τῆς ξεκούρασης καὶ τοῦ λιγοστοῦ ἐλεύθερου χρόνου της. Τούς μουσικούς μας θά τοὺς παρουσιάσουμε σέ λίγο.

Ἄφου εὐχαριστήσω καὶ τὸ Πνευματικὸ Κέντρο Ρουμελιωτῶν γιά τὴν φιλοξενία πού μᾶς προσφέρει στήν ὡραία αὐτὴ αἴθουσα, μπορούμε νά ἀρχίσουμε τό πρόγραμμά μας.

π. Πασχάλης Γρίβας

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Μέσα στην φορτισμένη προχριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα της πόλεώς μας η Χριστουγεννιάτικη έορτη των παιδιών στις 21-12 ήταν μια πραγματική δαση. Τη στιγμή που στους γύρω δρόμους μερικοί προσπάθησαν να σκορπίσουν φόβο και τρόμο, οί ένοριτες και φίλοι του Ναού μας άψηφισαν κάθε ταλαιπωρία και κίνδυνο και κατέκλυ-

σαν την αίθουσα «Δελφοί» του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, ή όποια για ποσοστή φορά παραχωρήθηκε για αύτη την πλέον καθιερωμένη

έορτη. Ήταν τόσος πολύς ό κόσμος, που ήλθε να καμαρώση την νεολαία μας, ώ-στε χρειάστηκε να προστεθούν και έπι-πλέον καθίσματα στό Πνευματικό Κέντρο.

Στην έορτή συμμε-τεϊχαν 52 παιδιά του Νεανικού Κέντρου, παιδιά κάθε ήλικίας από την προσχολική

μέχρι την φοιτητική και μερικοί γονείς που διατήρησαν την παιδική καρδιά και απλότητα.

Αυτή την παιδική καρδιά σε συνδυασμό με το ήρωϊκό φρόνημα όλων των παρόντων στην αίθουσα τόνισε και ο υπεύθυνος του Ένοριακού Κέντρου Νεότητας, ο π. Πασχάλης του οποίου η προσφώνηση παρετέθη αυτούσια στις προηγούμενες σελίδες.

Στη συνέχεια άρχισε το κατ'έξοχην πρόγραμμα της έορτής με ευχάριστες

έναλλαγές μουσικών κομματιών, που έρμήνευσαν μουσικοί της Λυρικής και μουσικοί γονείς των παιδών και ακολούθησαν χορωδιακοί Ύμνοι και ποιήματα, από μαθητές και μαθήτριες.

Ίδιαίτερη έντυπωση έκανε η διασκευή του παραμυθιού του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν «Το δώρο του Γιαννάκη» σε θεατρικό, που έγινε από την κ. Μαρίνα Διαμαντή, και η

άπόλυτα ταιριαστή πλαισίωσή του με διάφορα μουσικά κομμάτια από ζωντανή ορχήστρα μαθητών και μαθητριών μουσικών.

Μας ένθουσίασε για άλλη μια φορά ο αυθορμητισμός των μικρών «ήθοποιών»,

οί όποιοι δέν ήσαν λιγώτεροι άπό 20. Άκόμα και σέ μεγάλα θέατρα ή διδασκαλία ένός τέτοιου θιάσου θα ήταν πολύ δύσκολο έργο, πόσο μάλλον άν έχεις νά κάνης με μη έπαγγελματίες και παιδιά άκόμη και προσχολικής ήλικίας.

Στό τέλος του έπίσημου προγράμματος ή χορωδία μās έψαλε τά παραδοσιακά κάλαντα άπό διάφορες περιοχές τής χώρας μας, στα όποια συμμετείχαν και άλλα παιδάκια άπό τό άκροατήριο με τά τρίγωνα τους.

Ύστερα ήλθε ή σειρά του π. Νικολάου, ό όποιος μās άπέδειξε με τά τετράστιχά του ότι μπορεί νά είναι μεγάλης ήλικίας, άλλα παρὰ ταυτα διαθέτει νεανικό φρόνημα και παιδική καρδιά, και ότι καταφέρνει νά διδάσκη τά παιδιά ως καλός ποιμήν, έξισώνοντας τόν έαυτό του με αυτά.

Έκ μέρους του Νεανικού Κέντρου ό π. Πασχάλης μοίρασε άναμνηστικά δώρα σέ όλους τους συμμετέχοντες και συμβάλλοντες στην πραγματοποίηση τής έορτής, μεταξύ των όποιών και στον προϊστάμενο του Ναού μας, στον π. Βασίλειο, ό όποιος έλαβε ως συμβολικό δώρο ένα μικρό «μουσικό» μπαούλο, «για νά προσεύχεται υπέρ των παιδιών τής ένορίας μας, άκούγοντας στο γραφείο του τις μουσικές μελωδίες».

Ό π. Βασίλειος έκλεισε την έορτή λέγοντας ότι τό μπαούλο αυτό συμβολίζει και θησαυροφυλάκιο και ότι ό δικός μας θησαυρός είναι τά παιδιά μας, τά όποια μās έκαναν νά ξεχάσουμε για λίγο τά δεινά του περιβάλλοντος κόσμου και νά ζήσουμε μιá άλλη, όντως προχριστουγεννιάτικη άτμόσφαιρα.

Ἐπειτα ὁ π. Βασίλειος ἔγινε ... Ἁϊ Βασίλης μὲ τὰ δῶρα ἐκ μέρους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, τὰ ὁποῖα ἦσαν μὲ μοναδικὸ τρόπο προσηρμοσμένα σὴν κάθε ἡλικία, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ νηπιαγωγείου μέχρι τὶς μητέρες καὶ τοὺς μουσικούς, ποὺ συμμετεῖχαν σὴν χορωδία καὶ σὴν ὀρχήστρα.

Παρ' ὅτι δὲν θέλουν οἱ ἴδιοι νὰ ξεχωρίζουν τὸν ἑαυτό τους καὶ παρότι ὅλοι συνέβαλαν τὰ μέγιστα γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῆς ἑορτῆς, ὀφείλουμε νὰ

εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ συγχαροῦμε ἰδιαίτερος τὸν κ. Μανώλη Βολουδάκη καὶ τὴν κ. Μαρίνα Διαμαντῆ, τὸν πρῶτο ὡς ὑπεύθυνο τῆς χορωδίας καὶ τὴν δεύτερη ὡς σκηνοθέτιδα καὶ διδάξασα τὴν παρουσίαση τοῦ παραμυθιοῦ.

Παρόν ἦταν καὶ ὁ γνωστός πρωταγωνιστῆς κ. Πέτρος Φυσσούν, ὁ ὁποῖος συμμετέχει σὴν ζωὴ τῆς ἑνορίας μας καὶ πρόσθεσε τὴν ἐμπειρία του σὴν τελευταία πρόβα τῶν παιδιῶν μας. Καὶ τώρα... περιμένουμε τὴν ἐπομένη ἑορτή!

π. Γεώργιος Χάας

ΠΑΙΔΕΙΑ: «Η ΡΟΔΟΧΡΟΥΣ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»

«Ἡ πόλις ἡμῶν ἀνεμεσώθη δημοπιθήκων ἔξαπατώντων τόν δῆμον».

(Ἀριστοφάνης, Βάτραχοι, σιχ. 1083-1085)

Εκτός τῆς συνήθους ἀηδίας καί ἀποστροφῆς πού νιώθουμε αὐτές τίς ἡμέρες, πού ξεβράζονται σωρηδόν οἱ πομπές καί οἱ ἀνομίες «πατρικίων», πολιτικῶν καί ρασοφόρων, μιά βαθιά ἀγωνία καί ἀπογοήτευση διατρέχει τό κοινωνικό σύνολο. Ἀπογοήτευση γιά τά παρόντα, ἀγωνία γιά τά μέλλοντα. Ἐγραφε σ' ἕνα στίχο του ὁ Καβάφης, μ' ἐκείνη τήν ἐξαισία δυσνόητη μαστορική του. «Ἡ βοή τους ἔρχεται τῶν πλησιαζόντων γεγονότων». Ὅλη αὐτή ἡ δυσσομία πού περιβάλλει τήν πατρίδα μας τίποτε τό καλό δέν προσιωνίζεται. Καί δέν εἶναι καιρός γιά μικροκομματικές χαιρεκακίες. Ἡ προκοπή βρίσκεται στό «ἐμεῖς», αὐτό εἶναι τῆς πατρίδας. Τό «ἐγώ», χωρίς τό εὐλογημένο «ἐμεῖς», χωρίς τήν εὐαίσθητη σύναρση στήν ἀγωνία τοῦ πλησίον, καταστρέφει τίς πολιτείες. Θυμᾶμαι μιά φράση τοῦ ἀγράμματος ἥρωα, τοῦ Κολοκοτρώνη, φράση πετράδι, τήν ὁποία εἶπε τόν Νοέμβριο τοῦ 1838, μιλῶντας στήν Πνῦκα στους μαθητές τῶν Ἀθηνῶν: «Ἡ προκοπή σας καί ἡ μάθησή σας νά μήν γίνει σκεπάρνι μόνο γιά τό ἄτομο σας ἀλλά νά κοιτάξει τό καλό τῆς κοινότητος καί μέσα εἰς τό καλόν αὐτό βρίσκεται καί τό δικό σας». Λόγια πού παραπέμπουν σέ μία ρήση τοῦ Περικλή στους ἀρχαίους Ἀθηναίους: «Καλῶς μὲν γάρ φερόμενος ἀνὴρ τό καθ' ἑαυτὸν διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδέν ἦσσαν ξυναπόλλυται, κακοτυχῶν δέ ἐν εὐτυχούσι πολλῶ μᾶλλον διασώζεται». (Θουκ., Β' 60). «Διότι ἄνθρωπος πού εὐδοκιμεῖ εἰς τὰς ἰδιωτικές του ὑποθέσεις, ἐάν ἡ πατρίς του καταστραφεῖ, χάνεται κι αὐτός μαζί της, ἐνῶ εἶναι πολύ πιθανόν ὅτι θά σωθεῖ, ἐάν κακοτυχεῖ μὲν ὁ ἴδιος, ἡ πατρίς του ὁμως εὐτυχεῖ», μεταφράζει ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Κλείνω ὁμως ἐδῶ τίς προλογικές σκέψεις, γιατί ἄλλος εἶναι ὁ σκοπός τῆς σημερινῆς γραφῆς. Ἀφιέρωμα τό σημερινό σημείωμα, μέ ἀφορμὴ ἕνα γεγονός ξεχασμένο, ἀπωθημένο στό ἡμίφως τῆς ἱστορικῆς μνήμης: 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1831, Κυριακή μέρα, 6.35' τό πρωί, δολοφονεῖται στό Ναύπλιο ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας.

Τό ἀποτρόπαιο φονικό γίνεται ἔξω ἀπό τόν ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Συνήθιζε ὁ Κυβερνήτης νά «λειτουργεῖται» νωρίς «ὄρθρου βαθέος». Ὁ θάνατος του θεωρήθηκε «συμφορὰ διὰ τήν Ἑλλάδα». «Ὁ κακοῦργος ὅστις ἐδολοφόνησε τόν Καποδίστριαν, ἐδολοφόνησε τήν πατρίδα του», θά πεῖ θρηνηῶντας ὁ φίλος του καί μέγας εὐεργέτης τῆς πατρίδας μας, Ἐλβετός φιλέλληνας Εὐνάρδος.

Στήν ἱστορία ὑπάρχουν πρόσωπα ἀδυσώπητα δορυκμητόρων -

κατακτητῶν, πού τά ὀνόματα τους κολυμπῶντας στό αἷμα τῆς νίκης τους πέρασαν στήν ἐπικράτεια τοῦ θρύλου. Εἶναι στή φύση τοῦ ἀνθρώπου νά θαυμάζει τούς νικητές. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλοι ἥρωες, πού τά τραγικά τους παθήματα εἶναι «κρημνό ἀρετῆς» (Κάλβος). Προσφέρουν στήν ἱστορική περιπέτεια τόν ἔλεον καί τόν φόβον μιᾶς πολύ πιά ἀνθρώπινης ἀναγνώρισης. Εἶναι οἱ ἥρωες τῆς ἤττας. Αὐτοί πού «ποτέ ἀπό τό χρέος μή κινουῦντες» δέν στρέφουν τήν πλάτη στήν βεβαιότητα τοῦ θανάτου. Σ' αὐτό τό εἶδος τῆς τραγωδίας συναπαντιέται καί ὁ Καποδίστριας, πού ἀντί ἄλλης τιμῆς, φρόντισαν τά τωρινά πολιτικά ναυάγια, νά συνδέσουν τό ὄνομα του, μ' ἕνα νόμο, πού γιά πολλούς κατάντησε συνώνυμο ὕβρεως. Ἄς εἶναι, «Πέφτουμε ἐμεῖς, τό ἔργο μας γιά τήν πατρίδα μένει», ἔλεγε ὁ Κυβερνήτης. Ἔχω ἕνα μικρό βιβλιαράκι, ἔκδοση τοῦ 1976. Περιέχει κείμενα τοῦ Καποδίστρια. Ἐκδόθηκε ἀπό τόν «Ὁργανισμό Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων». Πρίν ἀπό μερικά χρόνια, τολμοῦσε ὁ ἐν λόγω «Ὁργανισμός», νά ἐκδίδει καί κάποιο βιβλίο ἐθνικοῦ περιεχομένου, γιά νά συμβάλλει στήν ἱστορική παιδαγωγία μαθητῶν καί δασκάλων. Ἀφ' ὅτου ἀλώθηκε ἀπό τήν νεοταξική γλίτσα καί ἡ λέξη «ἐθνικός» ποινικοποιήθηκε, βλέπουν τό φῶς τῆς δημοσιότητας κουρελοურγήματα τύπου Ρεπούση ἢ βιβλία γλώσσας πού μορφώνουν τούς Ἑλληνόπαιδες μέ συνταγές γιά ἐπιτυχημένα «μακαρόνια μέ κιμά». Ἐραυίζομαι ἀπό τό θαυμάσιο αὐτό τευχίδιο κάποια κείμενα τοῦ Καποδίστρια, πού ἐπιβεβαιώνουν τό γιατί ἡ πρόωρη ἀπώλειά του ὑπῆρξε πράγματι συμφορά γιά τούς Ἕλληνες.

Εἶχε συλλάβει ἐναργέστατα ὁ Καποδίστριας τήν ἰδέα ὅτι γιά νά ἀνορθωθεῖ ὁ λαός χρειάζεται σωστή Παιδεία **«τῆς ροδοχρόου ταύτης ἐλπίδος τοῦ Ἔθνους»**, ὅπως ὁ ἴδιος τήν ἀποκαλεῖ σέ μία ἐπιστολή του.

Τί σχολεῖο ὅμως ὀνειρεύεται γιά τόν λαό; **«Τά σχολεῖα δέν εἶναι ἀπλῶς τόποι προσκτῆσεως γνώσεων, ἀλλά κυρίως φροντιστήρια ἠθικῆς, χριστιανικῆς καί ἐθνικῆς ἀγωγῆς»**. Σήμερα καί οἱ τρεῖς αὐτές λέξεις πού συνοδεύουν τήν ἀγωγή, εἶναι προγραμμαμένες, γι' αὐτό περισσεύουν ἡ ἀνηθικότητα, ἡ ἀθεία καί ἡ ἀφιλοπατρία. Γι' αὐτό καί «νόμιμα» ἀλλά χωρίς ἴχνος ἠθικῆς, «κάποιοι», μέ ἦθος κλεφτοκατσικάδικο, βρίσκονται μέ ὀλόκληρα οἰκοδομικά τετράγωνα στήν ἰδιοκτησία τους.

Δέν διαφεύγει, ἀπό τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον του γιά τήν Παιδεία, τό ποιόν τῶν «διδασκάλων». **«Τό συμφέρον καί ἡ ἐθνική φιλοτιμία θά ὑποκινηθῶσι ἐξ ἴσου, ἐάν τό ἐκπαιδευτήριον προικισθεῖ μέ ὅλα τά μέσα τῆς παραγωγῆς τῆς παιδείας, ἐάν διδάσκαλοι διακεκριμένοι, ἐπί φιλοθρησκεία καί ἔρωτι πρὸς τήν ἐθνικήν γλῶσσαν καί φιλολογίαν, ἐκλέγονται μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες δικαίως ὑπολήπτονται ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καί ἐπιστημῶν»**.

«Σχολεῖο ἴσον δάσκαλος» καί, κατὰ τόν Κυβερνήτη, **σωστός δάσκαλος εἶναι ὁ διακεκριμένος ἐπί «φιλοθρησκεία», ὁ χριστιανός δάσκαλος, καί ὁ «ἐπί ἔρωτι» πρὸς τήν γλῶσσα μας**. Γλῶσσα καί πίστη εἶναι τά δύο «τζιβαϊρικά πολυτίμητα», πού ἀρδεύουν τήν ἐθνική μας συνείδηση.

«...» Αρτου καί χρημάτων ανάγκην ἔχομεν. Ἐγὼ ἐκ τῶν λειψάνων τῆς μικρᾶς μου περιουσίας ἔδωκα ἤδη». Ὅ,τι βίος εἶχε τό πρόσφερε στήν πάμφτωχη πατρίδα. Ἐδινε παράδειγμα στόν λαό, τόν φιλοτιμοῦσε. Λέει κάπου ὁ Πλάτων: «Πολιτεία τροφή ἀνθρώπων ἐστίν, καλή μὲν ἀγαθῶν, ἢ δ' ἐναντία, κακῶν». Ἡ πολιτεία, εἶναι ἀνατροφή, διαπαιδαγώγηση ἀνθρώπων. Ἡ καλή πολιτεία κάνει τούς πολῖτες «καλοὺς καγαθοὺς», τό κακό κράτος ἐκφαυλίζει τούς πολῖτες. Τό ἦθος τῶν πολιτῶν μολύνεται, ὅταν κυβερνοῦν ἀχαλίνωτοι φιλοχρηματίες, ἀδιάντροποι σαλταδόροι καί λοιπά κηφηνοειδῆ.

Ἐλάχιστη ὑπόληψη τρέφει ὁ Καποδίστριας γιά τήν Εὐρώπη: **«Καί ἐγὼ ἀναγκαιότατον κρίνω νά συλλέξωμεν καί ἐπαναγάγωμεν εἰς τήν Ἑλλάδα τούς νέους Ἑλληνας, ὅσοι ἐπὶ προφάσει μαθήσεως διαφθείρονται ἐν Εὐρώπῃ...»**. Ἡ Εὐρώπη, πού γιά τούς σημερινούς εἶναι «τόπος ἐπαγγελίας», γιά τόν συνετό Κυβερνήτη, εἶναι ἐστία διαφθορᾶς. (Ἐννοεῖ τίς παραλυμένες θεωρίες τῆς «πεφωτισμένης Εὐρώπης» καί τοῦ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ πνευματικοῦ παιδιοῦ της, πού ἤδη γονατίζουν τήν οἰκουμένη).

«Δέ μέ μέλει», γράφει, **«περὶ τοῦ τί λέγουσι καί τί θά εἴπωσι περὶ ἐμοῦ. Μέ ἐνδιαφέρει μόνον νά εὐρίσκωμαι ἐν εἰρήνῃ πρὸς τήν συνειδησίην μου, ὅπως καί εὐρίσκωμαι, χάρις τῷ Θεῷ».**

Μπορεῖ κάποιος ἀπό τούς ἐθνοσωτῆρες τῆς σήμερον, νά καυχηθεῖ γιά τό ἔργο του καί νά ἐπαναλάβει αὐτά τά λόγια; Δύσκολο. Οἱ συνειδήσεις τους ἔχουν μπαζωθεῖ!...

Δημήτρης Νατσιός
Δάσκαλος - Κιλκίς

“ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ” ΒΟΜΒΑ ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ!

Ολα τά μέσα ἐνημέρωσης τῆς πατρίδας μας προβάλλουν τόν τελευταῖο καιρό τό Κόμμα τῶν Οἰκολόγων. Τούς παρουσιάζουν ὡς τήν ἐναλλακτική λύση τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς πολιτικῆς σκηνῆς, ὡς τούς ὑπέρμαχους τῆς φύσης καί τῶν ἀγνῶν ἀξιῶν καί γενικότερα ὡς ἓνα ἰδεαλιστικό κίνημα μέ κέντρο του τό περιβάλλον. Δέν εἶναι λίγοι οἱ χριστιανοί καί κληρικοί, πού ἔχουν πέσει θύματα αὐτῆς τῆς ἀπάτης. Σωστά διαβάσατε! Ἀπάτης! Γιατί περὶ ἀπάτης πρόκειται! Μιᾶς ἀπάτης πού ἐξαπλώνεται γιατί τεχνηέντως συνδυάζεται μέ τό ἀγνό καί πνευματικό ἐνδιαφέρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας γιά τήν σωτηρία τοῦ φυσικοῦ Περιβάλλοντος, συνεπεία τοῦ ὁποίου ἀποκαλεῖται «Πράσινος Πατριάρχης».

Κοιτῶντας προσεκτικά τό τί πρεσβεύουν, διαπιστώνουμε πῶς:

Δέν πρόκειται γιά Ἑλληνικό κόμμα!

Ἡ πλήρης ἐπωνυμία τους εἶναι «Οἰκολόγοι Πράσινοι. ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ». Οί ίδιοι γράφουν μέ κεφαλαία τό ὅτι εἶναι μέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πράσινου κόμματος, ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή τόν τίτλο τους τόν ἀναφέρουν μέ πεζά! Ἐπιπλέον στό προοίμιο τοῦ καταστατικοῦ τούς γράφουν:

« Ἐμεῖς, τά μέλη τῶν Οἰκολόγων Πράσινων, ἀποφασίζουμε νά ἐνωθοῦμε καί:

- νά ὀργανώσουμε ἕναν **αὐτόνομο πολιτικό φορέα πού θά ἐκφράζει στή χώρα μας τίς ἀξίες καί τίς ἀρχές τοῦ Πράσινου κινήματος καί τῆς πολιτικῆς οἰκολογίας.**

- νά συμμετέχουμε στίς πολιτικές διαδικασίες γιά τήν πρόωθηση τῶν ἀρχῶν καί τῆς πολιτικῆς μας, στούς θεσμούς τοῦ κράτους καί τῆς Κοινωνίας τῶν Πολιτῶν.

Ἡ δράση μας, πέρα ἀπό τοπικό, περιφερειακό καί ἐθνικό ἐπίπεδο, κατά περιπτώσεις μπορεῖ νά ἐπεκτείνεται καί σέ βαλκανικό, μεσογειακό, εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο πεδίο.»

Ἄκόμα καί στήν ἰδρυτική τους διακήρυξη τονίζουν καί ἐπαναλαμβάνουν:

« Ἐπιβεβαιώνοντας, μέ ἀφορμή καί τή διεύρυνση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, τόν **εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο χαρακτήρα τοῦ πράσινου κινήματος καί συμβάλλοντας στήν ἀναζωογόνησή του πρὸς μιά κατεύθυνση διακριτή ἀπό τόν κυβερνητικό περιβαλλοντισμό** καί μέ ἔμφαση στήν περιφερειακότητα, στόν κινηματικό καί αὐτοδιοικητικό χαρακτήρα τῆς οἰκολογίας.»

Στίς πολιτικές θέσεις τους τονίζουν ξεκάθαρα στό 3ο κεφάλαιο πώς «Θέλουμε μιά Εὐρώπη ὁμοσπονδιακή, οἰκολογική, κοινωνική, χωρίς πολλαπλές ταχύτητες **καί χωρίς δυνατότητα βέτο ἀπό μεμονωμένες κυβερνήσεις,** πού θά ἀποφασίζει μέ συναινέσεις καί ἐνισχυμένες πλειοψηφίες. Σέ περίπτωση πάντως πού μιά Εὐρώπη «πολλαπλῶν ταχυτήτων» ἀποδειχθεῖ ἀναπόφευκτη, **ὑποστηρίζουμε κατ' ἀρχήν τή συμμετοχή τῆς χώρας μας στό πληρέστερο δυνατό ἐπίπεδο συνεργασίας.»**

Τί φοβοῦνται ἀλήθεια οἱ Οἰκολόγοι; Νά μή δυσαρεστήσουν τούς φίλους τους, τούς Σκοπιανούς, στό θέμα τῆς ὀνομασίας; Γι' αὐτό θέλουν νά μήν ὑπάρχει ὁ θεσμός τοῦ βέτο;

Ἐπιθυμοῦν τήν κατάργηση τῆς στρατιωτικῆς θητείας!

Ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι δέν εἶναι Ἑλληνικό κόμμα, εἶναι ἡ ἐπιδίωξη τους γιά τήν κατάργηση τῆς στρατιωτικῆς θητείας, ἀδιαφορῶντας γιά τήν ἰδιαιτερότητα πού ἔχει ἡ πατρίδα μας. Οἱ γείτονές μας δέν ἔχουν ἀσπασθεῖ Εὐρωπαϊκές συνθηκες καί ἐκεχειρία, συνεπῶς δέν μπορούμε νά διαλύσουμε τόν στρατό μας. Δέν ἐπιδιώκουμε καί δέν θέλουμε σέ καμία περίπτωση ἐχθροπραξίες ἢ πόλεμο, ὅμως αὐτό δέν σημαίνει πώς θά διαλύσουμε κάθε μορφῆς ἄμυνα τῆς πατρίδας μας. Οἱ οἰκολόγοι βέβαια, ὡς μή ἔχοντες πατρίδα καί ἰδανικά, μποροῦν νά πρεσβεύουν ὅ,τι θέλουν. Βέβαια τό ἔχουν καλύψει περίτεχνα μέσα στήν ἰδρυτική τους διακήρυξη, στό κεφάλαιο μέ τίτλο « Ἡ δικιά μας ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ». Αὐτό πού δέν μᾶς ἐξηγοῦν ὅμως εἶναι, **τί τό οἰκολογικό ἔχει μιά τέτοια πρόταση;**

« Ἡ δικιά μας πρόταση εἶναι εἰρηνιστική: δέν ἀποδέχεται τόν πόλεμο καί τή

βία μέ καμιά δικαιολογία καί προωθεῖ μιά πολιτική ἀσφάλειας πού στηρίζεται σέ ἀξίες, μηχανισμούς καί θεσμούς πρόληψης καί ἐπίλυσης τῶν συγκρούσεων. Ἀπορρίπτει τόν «ἀνθρωπιστικό» ρόλο τοῦ στρατοῦ καί προτείνει τή δημιουργία κατάλληλων πολιτικῶν μηχανισμῶν, ἀναπτύσσει σχέσεις φιλίας καί ἐπικοινωνίας μέ ὅλους τούς λαούς χωρίς νά τούς χωρίζει σέ ὁμόδοξους καί ἀλλόθρησκους, σέ καλούς καί κακούς καί προωθεῖ ἐνεργᾶ τόν διαπολιτισμικό διάλογο. Παλεύει ἐνάντια στούς ἐξοπλισμούς καί **προωθεῖ τήν κατοχύρωση τῆς ἀντίρρησης συνείδησης στή στρατιωτική θητεία.**» (Ἰδρυτική διακήρυξη)

Ἐχουν ἐπικίνδυνες ἀρχές καί ἀξίες!

Μέ σαφῶς ἀσαφῆ διατύπωση, οἱ οἰκολόγοι ἀφήνουν νά ἐννοηθεῖ **πώς δέν ὑπάρχει μιά ἀλήθεια ἀλλά πολλές(!)**, δέν ὑπάρχει σωστό ἀλλά τό πῶς ἐκλαμβάνει κανεῖς τά πράγματα, καί, τέλος, πῶς δέν θά πρέπει νά ὑπάρχει διαχωρισμός ἀνάμεσα σέ ἑτεροφυλόφιλους ἢ ὁμοφυλόφιλους μιᾶς καί «ἡ διαφορετικότητα εἶναι κινητήρια δύναμις τοῦ πλανῆτη» ὅπως ἀντιχριστιανικά καί ἐπικίνδυνα ὑποστηρίζουν(!):

«**Ἡ διαφορετικότητα εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ζωῆς στόν πλανῆτη.** Εἶναι ἐπιδίωξή μας νά ἀποτελεῖ τή βάση τῆς δυναμικῆς τοῦ φορέα μας καί πρέπει νά ἀντανακλᾶται σέ ὅλες τίς διαδικασίες του. Ἡ ὀργανωτική δομή καί οἱ ἐκπροσωπήσεις πρέπει νά ἀνταποκρίνονται στή διαφορετικότητα τῆς κοινωνίας στήν ὁποία ἀπευθύνονται καί νά διασφαλίζουν τό σεβασμό καί τήν ἀπρόσκοπτη ἔκφραση κάθε ἰδιαίτερης θέσης καί ἄποψης». (Καταστατικό κόμματος)

Ἄκόμα πió ὑπουλα, στό κεφάλαιο 2 τῶν θέσεών τους καί κάτω ἀπό τήν παράγραφο ΕΙΡΗΝΗ - ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (!!!) ἀναφέρουν χαρακτηριστικά: «Περιλαμβάνεται ἐδῶ ἡ ἀντιμετώπιση ὄχι μόνο τῶν διακρατικῶν καί ἐμφύλιων συγκρούσεων, ἀλλά καί τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας, ὅπως καί τοῦ **φυλετικοῦ καί κοινωνικοῦ ρατσισμοῦ.** Ἀντίστοιχες προσαρμογές ἀπαιτοῦνται στήν **ἐκπαίδευση, τή δημόσια ζωή, τά ΜΜΕ καί τήν οἰκογένεια.**»

«Ἐπιδίωξή μας εἶναι οἱ ἀποφάσεις νά λαμβάνονται μέ συναίνεση. Οἱ Οἰκολόγοι Πράσινοι πιστεύουμε ὅτι ὅταν ἐκφράζονται διαφορετικές ἀπόψεις δέν εἶναι ἀπαραίτητα ἢ μιά σωστή καί οἱ ὑπόλοιπες λανθασμένες ἀλλά ὅτι ὅλες διαθέτουν στοιχεῖα ἀπό τήν ἀλήθεια. Ἡ ὑποταγή τῆς μειοψηφίας στήν πλειοψηφία - μέ τήν ὑπερίσχυση μίας ἄποψης - προκαλεῖ συγκρούσεις ἢ διάσπαση ἐνῶ ἡ δημιουργική σύνθεση ὅλων τῶν ἀπόψεων συμβάλλει στήν ἐξέλιξή τους. Οἱ συναινετικές ἀποφάσεις, καθώς εἶναι ἀποδεκτές ἀπό ὅλους καί ὅλες, ἐνισχύουν τήν ἐσωτερική δημοκρατία καί τήν ἐνότητα τοῦ φορέα». (Καταστατικό κόμματος)

Ὅλοι οἱ ὑπέρμαχοι τῆς δημοκρατίας ἢ ἀγνοοῦν ἢ ἐσκεμμένα κωφεύουν στήν παραπάνω πολύ ἐπικίνδυνη διατύπωση τῶν οἰκολόγων. **Ποιός εἶναι αὐτός πού θά κάνει τήν δημιουργική σύνθεση; Μήπως ἔχουμε ἕναν νέο ὀρισμό τῆς δημοκρατίας;**

Ἐπιδιώκουν τόν χωρισμό Ἐκκλησίας-Κράτους!

Φυσικά δέν διαφοροποιοῦνται ἀπό τούς ὁμοίους τους πού βρίσκονται σήμερα ἐντός Κοινοβουλίου! Ὅπως ὅλα τά κόμματα πού ἐκπροσωποῦνται σήμερα στό

κοινοβούλιο θέλουν, αλλά μέχρι στιγμής δεν τολμοῦν νά τό ποῦν, ἔτσι καί οἱ Οἰκολόγοι ἐπιθυμοῦν διακαῶς νά χωριστεῖ τό κράτος ἀπό τήν Ἐκκλησία. Νά χαθεῖ ἡ ταυτότητα καί ἡ εἰδοποιός διαφορά τῆς Ἑλλάδας μας ἀπό τά ὑπόλοιπα κράτη ὅλου τοῦ κόσμου.

Διαβάζουμε στίς θέσεις τους: «Θέλουμε ἀπεμπλοκή ἀπό τίς πελατειακές σχέσεις, ἐνισχυμένα δικαιώματα πληροφόρησης γιά τούς πολίτες, **χωρισμό τοῦ Κράτους ἀπό τήν Ἐκκλησία ὥστε νά ἀνήκει ἐξ ἴσου σέ ὅλους τούς πολίτες χωρίς διάκριση θρησκευματος**, μέτρα διαφάνειας στή δημόσια ζωή μέ ἔμφαση στίς ἐκλογικές δαπάνες καί τήν ενημέρωση» (Πολιτική καί Θεσμοί).

Ζητοῦν τήν ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου Ἐναντίον γιά τό Κυπριακό!

Μέ σαφεῖς θέσεις ὑπέρ τῶν Τουρκοκυπρίων(!) προτείνουν νά ἐπιλυθεῖ τό Κυπριακό. Εἴπαμε ὅμως πῶς οἱ Οἰκολόγοι δέν ἔχουν πατρίδα! Εἶναι οἱ ὑπό τήν ὑφήλιον συνηγμένοι προδότες!

«**Συναινετική λύση στό Κυπριακό βασισμένη στίς ἀποφάσεις καί τό σχέδιο τοῦ ΟΗΕ**, μέ διζωνική ὁμοσπονδία τῶν δύο κοινοτήτων στό πλαίσιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί ὑπέρβαση τῶν στερεοτύπων καί τῶν λαθῶν τοῦ παρελθόντος. **Ἐκφράζουμε τήν ἀλληλεγγύη μας στό κίνημα ἀντίστασης τῶν Τουρκοκυπρίων γιά ἐπανενοῦση τοῦ νησιοῦ**, ἐνισχύουμε τίς προσπάθειες ἐπαναπροσέγγισης καί συνεργασίας τῶν δύο κοινοτήτων, χαιρετίζουμε τό ἀνοιγμα τῆς «πράσινης γραμμῆς» καί τήν κατάρρευση τοῦ μύθου ὅτι οἱ δύο κοινότητες δέν μποροῦν νά ζήσουν μαζί. Ὑποστηρίζουμε συνέχιση τῶν διαπραγματεύσεων γιά ἐξεύρεση λύσης, μέ ἐγγυήσεις ἀπό Ο.Η.Ε, Ε.Ε. καί Ο.Α.Σ.Ε.»

Ἦλα τά παραπάνω δέν ἀποτελοῦν παρά μία μικρή σταχυολόγηση ἀπό τά πύο χτυπητά καί ὑπουλα σημεῖα τῶν διατυπώσεών τους. Εἶναι ὅμως πιστεύουμε ἐνδεικτικά τοῦ μεγέθους μιᾶς ἀκόμα ἀπάτης τῆς σύγχρονης ἐποχῆς πού ἀκούει στό ὄνομα οἰκολογία. Αὐτά καί ἄλλα πολλά πιστεύουν οἱ τάχα φέροντες τό νέο ἦθος καί τήν καινούργια ματιά στήν πολιτική! Ἄρκεῖ ὅμως νά τά λένε! ΔΥΝΑΤΑ! ΦΩΝΑΧΤΑ! Νά μήν πρέπει κανείς νά μελετήσῃ ὅλες τους τίς δοξασίες γιά νά συμπεράνει τό ποιοί εἶναι! Ἐπιφυλασσόμεστε πάντως νά δημοσιοποιήσουμε σύντομα, ἐκτενέστερη ἀναφορά στίς δοξασίες καί τά πιστεύω τῶν δῆθεν ἐνδιαφερόμενων γιά τήν φύση.

Κακά τά ψέμματα! Ἦν ὁ Θεός βγεῖ ἀπό τή ζωή μας, δέν ὑπάρχει καλό, δέν ὑπάρχουν ἀξίες, δέν ὑπάρχουν θεσμοί, δέν ὑπάρχει ἀνιδιοτέλεια, συνεπῶς δέν ὑπάρχει οὔτε ἀγάπη πρὸς τό περιβάλλον. Πῶς εἶναι, ἄλλωστε, δυνατόν νά ἀγαπήσῃ κανείς τό περιβάλλον τῆ στιγμῆ πού μισεῖ τόν ἄνθρωπο; Γιατί ὅποιος βγάξει τό Θεό ἀπό τή ζωή τῶν ἀνθρώπων τούς μισεῖ! Αὐτό τό ἔκανε, τό κάνει καί θά τό κάνει μόνο ἓνας! Ὁ ἔξω ἀπό τή ζωή μας... ὁ διάβολος!

Μανώλης Β. Βολουδάκης

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΝΕΟΙ “ΔΙΨΑΜΕ ΓΙΑ ΟΥΡΑΝΟ”!

“**Ν**οιός μπορεί να χωρίσει την πίστη του από τις πράξεις του, ή τις πεποιθήσεις του από τις ασχολίες του; “Ποιός μπορεί να απλώσει τις ώρες του μπροστά του, και να πει, «Αυτό για το Θεό κι αυτό για μένα· αυτό για την ψυχή μου κι αυτό για το σώμα μου;»¹.”

Είναι δυνατόν κάθε μέρα, όλη μέρα, στα αμφιθέατρα της σχολής μου, στα θρανία της τάξης μου, στο μπαλλέτο και στο πιάνο, στην κολύμβηση και στο καράτε, στο σκάκι και στα αγγλικά, στη χορωδία και στο κατηχητικό, στην εκκλησία και στο σπίτι μου, στη βόλτα μου και στο σινεμά, στη συναυλία, στο θέατρο, στο πάρτυ της παρέας μου, στο ταξίδι των διακοπών, στη διάρκεια των διακοπών, στη διάρκεια των έορτών, στα ψώνια και στο τσαϊ, στο φίλο μου, στον κολλητό, στο δάσκαλο και στον καθηγητή, στην μάνα στον πατέρα μου, στην προσευχή έδω και έκει, στο μέσα μου και στο έξω μου να είμαι όλόκληρος κι' όλόκληρη μ' Έκεϊνον στην καρδιά μου;

Πρόκειται, νομίζω, για μία έρώτηση-πρό(σ)κληση προς την όποια βρίσκεται αντιμετώπη καθημερινά η νεολαία, από τους μαθητές κι έφήβους μέχρι τον φοιτητικό κόσμο και τους νέους εργαζόμενους. Τό ζήτημα, βεβαίως, της άντανάκλασης των –χριστιανικών όρθοδόξων– άξιων στο σύνολο της δράσης μας και της προσωπικότητάς μας άφορᾶ όχι μόνο στους νέους, αλλά ευρύτερα σε όλους όσοι έμφοροῦνται από αυτές. Όστόσο, θά ήθελα να καταγράψω τό πῶς βιώνει αυτή τή σύγχρονη πρόκληση η νεολαία ειδικότερα, μιᾶς και άνήκω σ' αυτήν.

Πολλές φορές, οί γονεῖς παραπονιῦνται στα παιδιά τους ότι περισσότερο τά βλέπουν οί φίλοι και οί καθηγητές τους παρά τό σπίτι τους. Καί, δυστυχῶς, έχουν δίκιο. Όπως γνωρίζουμε όλοι, η σημερινή κοινωνία έχει αλλάξει σε σχέση μέ τό παρελθόν και οί απαιτήσεις της είναι αυξημένες. Τό γεγονός αυτό ώθεῖ τους νέους να παρακολουθοῦν ποικίλα προγράμματα, είτε για να αυξήσουν τήν γλωσσομάθειά τους, είτε για να καλλιεργήσουν μία “κλίση” τους, είτε απλῶς για να άνταποκριθοῦν στα αίτήματα τοῦ σχολείου ή τής σχολής, όπου φοιτοῦν.

Φυσικά, μαζί μέ τά μαθήματα άναπτύσσεται και η διαπροσωπική έπικοινωνία και η κοινωνική άλληλεπίδραση άνάμεσα στα μέλη όλων

αὐτῶν τῶν προγραμμάτων. Μέσω αὐτῶν δημιουργοῦνται φιλίες, ανταλλάσσονται ἰδέες καί ἀντιλήψεις, ἀλλά, ἐπίσης, συχνά δέν ἀποφεύγονται καί “συγχρωτισμοί” μέ ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν τήν καλύτερη ἐπιρροή.

Καί εὐεπηρέαστοι καί δεκτικοί ὅπως εἴμαστε οἱ νέοι, εὐάλωτοι στή “συμβουλή” τοῦ φίλου ἢ στίς ἐπαναλαμβανόμενες “δηλώσεις” κάποιων δασκάλων–“προτύπων” μας ἐπί παντός ἐπισθητοῦ, λυγίζουμε κάποιες φορές καί δέν στεκόμαστε γερά στά πόδια μας ὥστε καί ἐμεῖς νά ἀντιτάξουμε τήν ἄποψή μας σχετικά μέ τό συζητούμενο θέμα. Ἐτσι, ὅταν ὁ φίλος (ἢ γνωστός σέ τέτοιες περιπτώσεις γίνεται εὐκολα ἡ διάκριση!) σέ ἀποκαλέσει εἰρωνικά “κατηχητόπαιδο” ἢ ὅταν ἕνας καθηγητής, ἀπό τούς πολλούς, ὑποτιμήσει τήν ἐκκλησία ἢ χλευάσει τά Θεία, ἐσύ τότε θά βρεθεῖς ἐμπρός στό ὀδυνηρό δίλημμα νά ἀποφασίσεις: “Νά τόν ὑπερασπισθῶ ἢ νά χλευασθῶ κι ἐγώ μαζί μ’ Αὐτόν;”...

Ἐκτός ὅμως τῶν περιπτώσεων αὐτῶν, ὑπάρχουν κι ἄλλες στίς ὁποῖες ἡ πρόσκληση δέν εἶναι ἄμεση ἀλλά γίνεται μέ τρόπο ὑπουλο καί, κατά κανόνα πιά ἀποτελεσματικό. Ὁ λόγος γιά τά Μ.Μ.Ε. καί ὅλη τήν περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα, Καθόμαστε λίγο τό βράδυ νά ἐκτονώσουμε τόν κόπο τῆς μέρας μπροστά στήν τηλεόραση καί “ψυχαγωγούμασθε” (ἡ ψυχή ὅμως μᾶλλον δέν ὀδηγεῖται πουθενά!) μέ λογιῶν–λογιῶν σήριαλ καί τηλεπαιχνίδια.

Τά τελευταῖα ἔχουν χάσει, παντελῶς πιά, τόν ὅποιο ἐκπαιδευτικό χαρακτήρα, ἴσως, περιστασιακά κάποτε ἔφεραν καί τώρα ἀποκλειστικός παράγων εἶναι ἡ τύχη· αὐτή εἶναι τό μέσο γιά νά μᾶς ἐξασφαλίσει τό μέγιστο δυνατό κέρδος καί μπορεῖ ἂν θέλει νά μᾶς ὀδηγήσει (τούς νέους πιθανῶς εὐκολότερα) στό δημόσιο ἐξευτελισμό τῆς ὑπαρξῆς μας καί στήν “ἐξομολόγηση” πολλῶν λαθῶν μας, χωρίς νά χωρεῖ, ὅπως εἶναι εὐλογο, καμία ἔννοια “συγχώρησης”.

Ἀκόμη ἰσχυρότερη ἀπό τῶν τηλεπαιχνιδιῶν εἶναι ἡ ἐπιρροή τῶν σήριαλ: Ἡ νεολαία βλέπει τόν ἑαυτό της σέ ἕνα παραμορφωτικό καθρέπτη ἀπό τόν ὅποιο σταδιακά ἀλλοιώνεται καί ἡ ἴδια. Οἱ νέοι παρακολουθοῦμε ἄλλους νέους καί νέες βγαλμένους ἀπό ἐμᾶς, νά ζοῦν σ’ ἕνα φεῦγτικό κόσμο καί νά ἀλλάζουν συνεχῶς κι ἀδιάκοπα ἐρωτικούς συντρόφους ἢ καί νά “συζοῦν” μέ κάποιον ἀπό αὐτούς· περιττεύει δέ νά ἐπισημάνουμε ὅτι οἱ σύντροφοι μπορεῖ νά εἶναι εἴτε τοῦ ἀντιθέτου εἴτε τοῦ αὐτοῦ φύλου. Παρουσιαζόμενη, λοιπόν, αὐτή ἡ στάση ζωῆς συστηματικά καί μεθοδικά –ἀλλά πάντα ἀνώδυνα ἐπιφανειακά– ἀρχίζει νά θεωρεῖται αὐτονόητη καί τή συλλαμβάνουμε γύρω μας ὅλο καί συχνότερα. Ἐτσι δέν πρέπει νά μᾶς ξενίζει, σύμφωνα μέ τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς μας, ὅταν ἀκοῦμε γιά σύμφωνα συμβίωσης, ὅταν ἀκοῦμε ὅτι ὁ

τάδε μέσα σέ δύο μῆνες ἔχει ἀλλάξει τόσοσ ἐρωτικούς συντρόφους ἢ ὅταν σέ μία συναυλία γίνεται ἀπροκάλυπτα φανερή (μπορεῖ νά ἐπιβραβεύεται κι' ὅλας) ἢ σχέση δύο ὁμοφυλόφιλων μέσα ἀπό τήν στάση τους. Αὐτή εἶναι ἡ νέα παγκοσμιοποιημένηκοινωνία στήν ὁποία ζοῦμε καί θά πρέπει νά τήν ἀποδεχθοῦμε νά συμφιλιωθοῦμε μέ αὐτήν κι ἐπιπλέον νά νοιώθουμε καί ἔνοχοι πού ἀκόμη δέν ἔχουμε μπεῖ στό μῶλο πού ἀλέθει τή μάζα ἀδιακρίτως γιά νά γίνει σ' ὅλα ἓνα. Αὐτό τουλάχιστον μᾶς ὑπαγορεύουν τά Μ.Μ.Ε...

Τά Μ.Μ.Ε., πού διέδωσαν στά πέρατα τῆς Ἑλλάδας καί τῆς γῆς τό θάνατο τοῦ Ἀλέξη καί καθοδήγησαν χιλιάδες νέους νά “ὑπερασπισθοῦν” τόν ἄδικο χαμό του σπάζοντας ὅτι βροῦν μπροστά τους μαζί καί τά φτερά τους. Μήπως, ὅμως, δέν ξέρουμε κανέναν ἀπό αὐτούς; Μήπως αὐτοί οἱ νέοι δέν εἶναι βγαλμένοι ἀπ' ἀνάμεσά μας, ἀπό τήν κοινωνία μας; Μήπως αὐτοί οἱ νέοι ἀμφισβητῶντας, ἀναζητῶντας, ἀγωνιῶντας νά γεμίσουν τό κενό τους στρέφονται κατά τῆς “ἐξουσίας” τῆς ἀστυνομίας ἀντί νά ψέγουν αὐτούς πού πραγματικά ἐξουσιάζουν τή ζωή τους –τή ζωή μας– μέ αὐτόν τόν περίτεχνο καί συγχρόνως ἀνεπαίσθητο τρόπο;

Ἔνα εἶναι βέβαιο: Ὅτι ὅλοι οἱ νέοι ἐναγωνίως ἀναζητοῦμε τήν ἀλήθεια, πάσχουμε νά κάνουμε τήν ἐπανάστασή μας ἀλλά ἴσως δέν μᾶς ἐπιτρέπουν νά τήν κάνουμε σωστά, θέλουμε κάποιες σταθερές ἀξίες στή ζωή μας κι ἄς μή τό ὁμολογοῦμε ὅλοι ξεκάθαρα. “Ἄς μή τό κρύβουμε, διψᾶμε γιά οὐρανό”². Ὅλοι μας. Ἀλλά κυρίως ἐμεῖς οἱ νέοι. Ἄς μᾶς ἀφήσουν, λοιπόν, νά πιοῦμε ἀτόφιο οὐρανό κι ὄχι ἀνάκατο μέ γκρίζα σύννεφα καί λάσπη. Ἄς μᾶς ἀφήσουν νά πιοῦμε, γιατί διψᾶμε καί... εἴμαστε καί στήν ἀνάπτυξη...

Μαντώ Βασιλάκη

Φοιτήτρια Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν

1. J. Kahlil Gibian, The garden of the Prophet (Ἄ Κῆπος τοῦ Προφήτη), μετάφραση: Εὐάγγελος Γράφας, Ἐκδόσεις Μπουκουμάνη, Ἀθήνα, ἕκτη ἔκδοση.

2. Μίλτος Σαχτούρης, ποίημα: «Τό φωμί», ποιητική συλλογή: «Τά φάσματα ἢ ἡ χαρά στόν ἄλλο δρόμο» (1958).

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΑΝΑ ΑΚΡΙΤΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ: ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΑΜΠΙΔΟΥ-ΦΩΤΑΚΑΚΗ

«Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω, μέσα στήν καρδιά μου σᾶς ἔχω»

Τό σπίτι της στά Μαράσια Έβρου εἶναι τό τελευταῖο ὄριο τῆς Ἑλλάδος, σέ λιγότερο ἀπό 100 μέτρα, πρὶν ξεκινήσει τό ἔδαφος τῆς Τουρκίας. Ἐδῶ καί 50 χρόνια, οἱ Τοῦρκοι βλέπουν αὐτή τήν Ἑλληνίδα μάνα νά ὑψώνει τήν Ἑλληνική σημαία, χωρίς ποτέ νά τήν ἔχει ὑποστείλει, καί νά θεωρεῖται ἡ Μάνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, πού ὅλα αὐτά τά χρόνια, τόν φροντίζει, τοῦ μαγειρεύει, καί πλένει τά ροῦχα τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν μέ ἀνιδιοτέλεια, κουράγιο, καί ἄδολη ἀγάπη, ὅπως ταιριάζει σέ μιᾶ Ἑλληνίδα Μάνα.

Στά 104 της, ἡ Κυρά Βασιλική πού γεννήθηκε τό 1904 στό Μεγάλο Ζαλούφι τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, μετά τήν Κυρά τῆς Ρῶ, εἶναι ἡ Μάνα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Μάνα τοῦ Ἔθνους, γνήσιο παράδειγμα φιλοπατρίας καί ἀφοσίωσης στόν Θεό καί στήν Πατρίδα. Ἡ Προσφορά της στήν Ἑλλάδα καί στήν Κοινωνία τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἀνεκτίμητη.

Γιά τήν ἀφοσίωσή της στήν Ἑλλάδα ἡ Κυρά Βασιλική τιμήθηκε πέρυσι ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * Δευτέρα Θ. Λειτουργία θά τελεσθῆ σίς **4, 11 καί 25 Ἰανουαρίου.**
- * **Ρουμανική** Θεία Λειτουργία θά πραγματοποιηθῆ σίς **6 καί 18 Ἰανουαρίου.**

**ΕΥΧΟΜΕΘΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ
ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΧΡΟΝΙΑ!**

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Εμιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστία (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Έξομολογήσεις” του Άγιου Αύγουστίνου, διάγνωση και θεραπεία τών προβλημάτων τής ανθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατά την διάρκεια τής ανάπτυξεως του θέματος γίνεται διάλογος με τούς άκροατές.

Πρό τής έναρξεως τής όμιλίας παρατίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα προς άναψυχήν τών προσερχομένων

εύθως μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, με γενικό θέμα: **«Ό Προφήτης Ίερεμίας έλέγχει τήν έποχή μας»**.

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται άμέσως μετά, **7 - 8** μ.μ. Μετά τά πάμπολλα θέματα πού έχουν άναπτυχθεί κατά τά προηγούμενα χρόνια, φέτος συζητούνται έρωτήματα και προβλήματα πού θέτουν οί γονεΐς.

Ύπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** άπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τόν Έσπερινό και τήν Παράκληση οί όμιλίες έχουν τίτλο: **«Θέματα άπό τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη»**.

Ύπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

